

ת"פ 49905/05/18 - מדינת ישראל נגד נאור ברוקס

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 49905-05-18 מדינת ישראל נ' ברוקס

בפני כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
בעניין: מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

נאור ברוקס ע"י ב"כ עוה"ד ארי שמאי

הנאשם

גזר דין - תוך ביטול הרשעה

כתב האישום

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה של **התבטאות גזענית במהלך אירוע ספורט**, לפי סעיף 15 לחוק איסור אלימות בספורט, תשס"ח - 2008 (להלן - **חוק הספורט**). על פי עובדות כתב האישום המתוקן, ביום 1.5.2016, באצטדיון טדי, במהלך משחק בין קבוצות הכדורגל בית"ר ירושלים ובני סכנין, קרא הנאשם קריאות גזעניות "מוות לערבים" וניסה לפרוץ ולהיכנס למגרש.

תסקיר

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם עולה כי הוא בן 24, רווק, מתגורר בחולון ועובד בעסק משפחתי בתחום חשמל והשיפוצים מזה כ-4 שנים. שירות המבחן סקר את קורות חייו, מהן עולה כי סיים 12 שנות לימוד עם תעודת בגרות מלאה ותעודת חשמלאי מוסמך. בגיל המתאים התגייס לצה"ל ושירת שירות צבאי חלקי כטכנאי נשק בחיל החימוש. לדברי הנאשם, הוא שוחרר לאחר שנה וחודשיים עקב פציעה בידו. מרישומי הפלילי עולה, כי לנאשם אין עבר פלילי ומאז האירוע, לא נפתחו לו תיקים חדשים. בהתייחס לעבירה בה הורשע, סיפר הנאשם כי נכח במשחק שהיה סוער מהרגיל. בשלב מסוים הצטרף לקהל האוהדים בשירה בעלת תוכן פוגעני וגזעני כלפי האוכלוסייה הערבית. שירות המבחן התרשם כי הנאשם הביע צער ובושה מאופן התנהלותו ולקח אחריות מלאה על מעשיו, ואף שיתף כי כיום בוחר מיוזמתו שלא להיות נוכח במשחקים שעלולים להיות סוערים. שירות המבחן התרשם עוד, כי ההליך הפלילי היווה עבור הנאשם גורם מרתיע ומרסן, לכן המליץ להימנע מהרשעתו בדיון ולהטיל עליו 80 שעות של"ץ.

טיעונים לעונש

הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, ב"כ המאשימה סבר כי יש מקום להותיר את ההרשעה על כנה ולאמץ את המלצת שירות המבחן לעניין השל"ץ והטלת ענישה נלווית.

מאידך, הסניגור טען כי יש לאמץ את המלצת שירות המבחן להימנע מהרשעתו של הנאשם.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - חוק הספורט נועד למנוע את תופעת אלימות הנלווית לאירועי ספורט, הפוגעת הן בטוהר משחקי הספורט, והן ביכולת לנהל אירוע ספורט ללא אלימות ותוך שמירה על שלום הציבור, השחקנים, ועל כבודם של כלל המעורבים באירוע. העובדה שביטוי גזעני נכלל בחוק הספורט מלמדת, כי "ביטוי גזעני", ולא במקרה, נחשב למעשה אלימות, גם אם מילולית. רבות נכתב על הקשר הישיר וההדוק שבין אלימות מילולית לבין אלימות פיזית. בהקשר זה מפנה לבש"פ 1896/13 **בן אברהם נ' מ"י** (מיום 18.4.2013): "לא למותר לציין כי אלימות מילולית סופה באלימות פיזית, או לכל הפחות, נוצר חשד להגעה ליעד הבא, ובזאת במיוחד כשמקור השנאה הוא על רקע גזעני-לאומני". יש בדברים גזעניים פגיעה בכבוד האדם, בעקרון השוויון ובעיקר, יש בכך כיעור רב. מידת הפגיעה בערך המוגן בענייננו, נמוכה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40ט' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: אין המדובר במעשה מתוכנן, שכן הנאשם הצטרף לקהל האוהדים בשירה גזענית ופוגענית; הנאשם ביצע את המעשים כשהיה כבן 19, "בגיר צעיר" באופן חסר שיקול דעת המאפיין לעתים קרובות צעירים, אך ברור שצריך היה צריך להימנע מביצוע המעשים; עמדתי על הכיעור שבדברים, כאשר גם בירידה למגרש יש אלמנט של חומרה החורג ממילים בלבד.

מדיניות הענישה הנוהגת - העבירה בה הורשע הנאשם היא עבירת עוון שהעונש המירבי עליה הוא עד שנתיים מאסר. הענישה הנוהגת עומדת על מאסר על-תנאי, של"ץ וקנס. ר': ע"פ (ת"א) 19057-10-15 **מ"י נ' דניאלי** (מיום 14.12.2015) שם אושר מתחם ענישה של עד שנת מאסר וגם ע"פ (י-ם) 24983-05-15 **עשור נ' מ"י** (מיום 20.9.2015).

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על תנאי ועד מספר חודשי מאסר בפועל.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40א' לחוק העונשין - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשם צעיר שזוהי הסתבכותו הראשונה בפלילים; הנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע המעשים והביע חרטה עמוקה; מאז האירוע בשנת 2016 לא נפתחו לו תיקים חדשים, והוא שומר על יציבות תעסוקתית בעסק המשפחתי. שירות המבחן התרשם כי ההליך הפלילי היווה עבורו גורם מרתיע ומסמן גבולות. הוצגו לי מסמכים לגבי הכשרתו כחשמלאי וכן לגבי מצבו הרפואי של אביו של הנאשם, המושבת מעבודה בשל תאונת עבודה. בהתחשב בכך שמדובר בעסק משפחתי שבו הנאשם נוטל חלק, יש לכך משמעות לא

מבוטלת לעניין התוצאה.

אי הרשעה - בידוע, שעה שנמצא כי נאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, יש להרשיעו. זהו הכלל. אי-הרשעה הוא היוצא מן הכלל. בע"פ 2083/96 **כתב** נ' **מ"י** (מיום 21.8.1997) קבע בית המשפט העליון כי אי-הרשעה תיתכן בהינתן שני תנאים מצטברים: הראשון, כאשר טיב העבירה מאפשר אי-הרשעה מבחינת שיקולי הענישה ליחיד ולרבים; השני, כאשר הנזק העלול להיגרם לנאשם מעצם הרשעתו הוא קונקרטי ובלתי מידתי בנסיבות העניין. ראו בהקשר זה גם את ע"פ 5985/13 **אבן** נ' **מ"י** (מיום 2.4.2014) בפסקאות 6 ו-7. בענייננו מתקיים התנאי הראשון, שכן טיב העבירה, נסיבותיה הספציפיות וכן עצם סיווגה כעבירת עוון הנמצאת במדרג חומרה נמוך יותר, מאפשר את ביטול ההרשעה. אשר לתנאי השני - מדובר במעשה שבוצע ע"י אדם צעיר בראשית חייו. מהמסמכים שהוצגו לי וגם מהתסקיר עולה, כי לנאשם חלק משמעותי בעסק המשפחתי, הנותן שירותים לגורמים שונים לרבות גורמים ממשלתיים. הנאשם הוא חשמלאי מורשה. סברתי, כי בשילוב נסיבות ביצוע העבירה, גילו הצעיר של הנאשם והיעדר עבר פלילי ותיקים שנפתחו עד היום, ובעיקר בהתחשב בעיסוקו, יש מקום לבטל את הרשעתו בדין, מחשש כבד משקל, שהותרת ההרשעה על כנה, עלול לפגוע בו יתר על המידה, לעתיד לבוא. אציין, כי בשני תיקי בית המשפט המחוזי שהזכרתי לעיל הורשעו הנאשמים, אך נסיבותיהם חמורות יותר ושונות ממקרנו.

המיקום במתחם - בנסיבות העניין יש למקם את הנאשם בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

לפיכך, אני מחליט לבטל את הרשעת הנאשם ומטיל עליו את העונשים הבאים:

- א. 80 שעות שירות לתועלת הציבור (של"ץ), אשר ירוצו בעיריית חולון החל מיום 2.8.2020 ע"פ התוכנית שהכין שירות המבחן ובפיקוחו. הנאשם הוזהר כי אי-קיום צו השל"ץ באופן משביע רצון עלול להביא להפקעת הצו ולדין מחדש בשאלת גזר הדין הראוי לרבות הרשעה והטלת מאסר בפועל;
- ב. התחייבות בסך 7,000 ₪ שלא לעבור כל עבירת לפי חוק הספורט במשך שנתיים מהיום. הובהר לנאשם שמשמעות ההתחייבות היא, כי אם יעבור את העבירה בתוך התקופה שצוינה, בית המשפט שיגזור את הדין יהא חייב לחלט את ההתחייבות כקנס.

נוכח נסיבותיו של המקרה, לא מצאתי להטיל רכיבי ענישה נוספים.

יש לשלוח לשירות המבחן.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, ט"ז תמוז תש"פ, 08 יולי 2020, במעמד הצדדים.

